

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Ing. R. M.**, bytem Č., K. 113, zast. Mgr. Ondřejem Lněničkou, advokátem se sídlem Praha 1, Újezd 19, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2009, sp.zn.: SZ 038623/2009/KUSK REG/K, č.j. 058971/2009/KUSK

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2.2.2009, č.j.: MEUC-005262/2009 Městský úřad Černošice, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) podle ust. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zamítl žádost žalobce a paní V.M. o dodatečné povolení stavby nazývané v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby jako stavba pro chov domácího zvířectva o zastavěné ploše 14,4 m² na pozemku č. parc. 2906/1 v k.ú. Černošice ve městě Černošice. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a paní V.M. proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že stavba pro chov domácího zvířectva, o jejíž dodatečné povolení žádal, je zjevně stavbou vymezenou v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení této stavby je v rozporu se stavebním zákonem a obecně závaznou vyhláškou města Černošice č. 8/2003, kterou se vymezuje závazná část územního plánu sídelního útvaru Černošice (dále

těž jen „vyhláška č. 8/2003“). Stavební úřad založil své rozhodnutí na argumentaci, že zastavěná plocha předmětného pozemku, na kterém se dotčená stavba nachází, nevyhovuje regulativům vyhlášky č. 8/2003, konkrétně pak příloze číslo 2 citované vyhlášky, kterou se stanoví procento zastavěnosti. S tímto názorem se následně ztotožnil i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se z podstatné části zabýval pouhým konstatováním skutkového stavu. Teprve v posledním odstavci holým konstatováním odkázal na ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona se závěrečným soudem, že s ohledem na toto ustanovení stavební úřad nepochybil. Žalobce má za to, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho argumentací a jako celek jí zřejmě posoudil jako nedůvodnou s odkazem na to, že žalobce nijak neprokázal, že dodatečné povolení předmětné stavby je v souladu s veřejným zájmem, cíli a úkoly územního plánování a územně plánovací dokumentací. Žalobci však není zřejmé, podle jakého ustanovení stavebního zákona by měl prokazovat soulad s cíli a úkoly územního plánování. Výklad žalovaného týkající se § 129 odst. 2 stavebního zákona považuje žalobce za nesprávný. Namítá, že zákonodárce stanovil stavebníkovi povinnost „*prokázat, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem...*“. Úmysl zákonodárce je naprosto zjevný, prokázání negativní skutečnosti je dle procesních pravidel nemožné, neboť vždy se prokazuje skutečnost nebo tvrzení pozitivní, tudíž pokud zákonodárce vymezil povinnosti stavebníka takto negativně, měl tím na mysli, že stavebník je povinen vyvrátit jakékoliv pozitivní tvrzení správního orgánu, které jde proti ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona. V tomto směru, tedy z procesního hlediska, nelze zásadně mezi pojmy „*je v souladu*“ a „*není v rozporu*“ stavět znaménko rovnosti. Navíc pokud žalovaný shledal, že nejsou naplněna kritéria § 129 odst. 2 stavebního zákona, pak měl konkrétně určit, v čem nedodržení tohoto ustanovení spatřuje a případně vyzvat žalobce, aby prokázal, že tomu tak není. To ale žalovaný neučinil, a proto nelze ani učinit spolehlivý závěr o tom, v čem je spatřován rozpor s § 129 odst. 2 stavebního zákona.

Za nesprávné žalobce považuje rovněž tvrzení žalovaného, že dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 8/2003 je určeno nepovolovat v oblastech s čistým bydlením všechny druhy činností, které svými negativními vlivy přímo nebo nepřímo narušují pohodu bydlení a životního prostředí, chovatelství a pěstitelství v rámci drobných staveb. Název stavby „*Stavba pro chov domácího zvířectva*“ neodůvodňuje závěr, že v této stavbě bude žalobce provozovat chovatelství, příp. pěstitelství. Chov domácího zvířectva (např. psa) zcela jistě nelze srovnávat s chovatelstvím (např. ptactva), které vykazuje více či méně průmyslový charakter.

K argumentaci žalovaného týkající se procenta zastavěnosti pozemku žalobce uvedl, že dle vyhlášky č. 8/2003 platí, že základní regulace pro oblasti s čistým bydlením je zastavěnost pro hlavní stavbu maximálně 20 % plochy pozemku, celková zastavěná plocha včetně bazénu, zpevněných ploch, zahradních domků a teras je maximálně 30 % plochy pozemku. Toto ustanovení obecně závazné vyhlášky žalobce nijak nepopírá, tvrdí však, že toto ustanovení nelze vytrhávat z kontextu citované vyhlášky, jak učinil správní úřad a je třeba jej zasadit do širšího rámce územně plánovacích regulativů. Bezprostředně následující ustanovení citované vyhlášky totiž stanoví, že „*minimální velikost pozemků je 800 m²*“ a dále že „*...lze připustit menší plochu pozemku a současně vyšší procento zastavěnosti...*“. Tato ustanovení obecně závazné vyhlášky správní úřad vůbec neuvažil. Naopak, ve svém odůvodnění šel proti dikci a smyslu těchto ustanovení, když argumentoval, že „*...zastavěnost*

pozemku je nestandardní a neopodstatněná i vzhledem k výměře celého pozemku...“. Taková argumentace zcela popírá shora uvedená ustanovení citované vyhlášky. Celková plocha pozemku, na kterém je umístěna předmětná stavba, činí 543 m². Jde tedy o pozemek, který se v této jednotlivosti vymyká vyhláškou stanovenému regulativu, že minimální velikost pozemků je 800 m². Tím je založena objektivní skutečnost, že v tomto případě jsou splněny podmínky pro zvláštní výjimečný režim tohoto pozemku, jak stanoví vyhláška č. 8/2003. Je tedy postaveno na jisto, že menší plocha pozemku je skutečností, která již objektivně nastala v souladu se zákonem. Tím je dáno, že má být užito ustanovení přílohy 2 vyhlášky č. 8/2003, bod a) 5. odsek. Slučovací poměr („a současně“) pak gramatickým výkladem zakládá fakt, že v případě menšího pozemku je nutno současně připustit i vyšší procento zastavěnosti. Byla-li povolena menší výměra pozemku, než stanoví obecný regulativ, je a priori počítáno s tím, že bude povoleno vyšší procento zastavěnosti. Otázkou pak zůstává toliko správné a spravedlivé objektivní vymezení většího procenta zastavěnosti.

Žalobce dále uvedl, že objektivní hranici zastavěnosti ve zvláštních případech lze stanovit matematickou metodou. Obecně závazná vyhláška totiž stanoví minimální výměru pozemků 800 m² a současně procento zastavěnosti max. 30 %, čemuž odpovídá výměra zastavěné plochy cca 240 m². Takto stanovená zastavěná plocha může posloužit jako odrazový můstek pro správné a spravedlivé vymezení většího procenta zastavěnosti. Je-li plocha pozemku, na kterém stojí předmětná stavba 543 m², a odvozená zastavěná plocha je max. 240 m², tomu odpovídá procento zastavěnosti 44,2 %. Takové větší procento zastavěnosti, které obecný regulativ výslovně připouští, však bylo dodrženo, neboť i s předmětnou stavbou, která je předmětem žádosti o dodatečné povolení, je zastavěnost předmětného pozemku 236 m², tedy 43,5 %. Lze uzavřít, že maximální přípustná zastavěná plocha v k.ú. Černošice s ohledem na minimální výměru pozemku (800 m²) je 240 m², a takto stanovená plocha je v souladu se zákonem i obecně závaznými právními předpisy. Je-li pak takto absolutně stanovená výměra v souladu s právními předpisy, je taková výměra v souladu s právními předpisy i ve zvláštních případech, kdy pozemek má menší výměru než 800 m², čemuž pak logicky odpovídá i větší procento zastavěnosti, které obecně závazné právní předpisy předvídají a připouští. Proto i argumentace správního úřadu, který argumentoval např. skutečností, že se výrazně změnil odtokové poměry, je naprosto lichá, neboť pak by byly výrazně změněny odtokové poměry takřka u všech pozemků a staveb v k.ú. Černošice.

Výše uvedené argumentaci pak dle žalobce svědčí i ta skutečnost, že rozhodnutím ze dne 7.4.2008, č.j.: MEUC- 021703/2008, které nabylo právní moci 8.4.2008, byl u dotčeného pozemku připuštěn režim překračující oněch magických 30 % zastavěnosti. Tím byla implicitně tato hranice prolomena a stavebním úřadem byl apriori správně připuštěn zvláštní režim procenta zastavěnosti, který je vyhláškou č. 8/2003 předvídán.

Žalobce v závěru žaloby požádal o to, aby soud nenavazoval na logiku postrádající postup a výklad právních předpisů žalovaného a zamyslel se nad podstatou a smyslem dotčených ustanovení, nad úmyslem zákonodárce, jakož i nad úmyslem samosprávných orgánů při vydání obecně závazné vyhlášky, tedy jak nad smyslem a účelem § 129 odst. 2 stavebního zákona, tak příslušných ustanovení vyhlášky č. 8/2003. Konstatoval, že ve stávajícím právním řádu není horšího postupu, než je bezmyšlenkovitá, nelogická a mechanická aplikace právních norem.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Nad jejich rámec toliko konstatoval, že žalobní tvrzení ohledně vymezení většího procenta zastavěnosti pozemku jsou pouze spekulacemi, které

nemají žádnou oporu ve stavebním zákoně nebo v prováděcích vyhláškách, resp. ve schváleném územním plánu města Černošice.

K ústnímu jednání před soudem konanému dne 13.6.2012 se žalobce nedostavil. Žalovaný při jednání setrval na svém návrhu, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K věci samé uvedl, že stavební úřad v daném případě dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro dodatečné povolení předmětné stavby, neboť není dán její soulad s územním plánem města Černošice. Podle regulačních plánů byla připuštěna zastavěnost v zóně čistého bydlení v rozsahu 30 % s tím, že u menších pozemků může být zastavěnost větší, nicméně v dané věci již stávající zastavěná plocha přesahovala oněch 30 %. Stavební úřad dospěl k závěru, že nemůže docházet k dalšímu navyšování zastavěné plochy, a proto stavba nebyla dodatečně povolena. Žalovaný při jednání poukázal na nepoměr mezi zastavěností pozemku rodinným domkem, která činí 17,68 % a zastavěností pozemku ostatními stavbami, která činí 23,30 %. Stavební úřad usiloval o to, aby tento nepoměr nebyl dále navyšován.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Výzvou k bezodkladnému zastavení prací ze dne 26.11.2008 byli žalobce a V.M. podle ust. § 134 odst. 4 stavebního zákona vyzváni k okamžitému zastavení všech nepovolených prací prováděných na stavbě, kterou stavební úřad kvalifikoval jako stavbu zahradního domku na pozemku č. parc. 2906/1 v k.ú. Černošice.

Oznámením ze dne 26.11.2008 stavební úřad vyrozuměl žalobce a V.M. o zahájení řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona o odstranění nepovolené stavby, kterou kvalifikoval jako stavbu zahradního domku na pozemku č. parc. 2906/1 v k.ú. Černošice. Stavební úřad zároveň žalobce a V.M. upozornil na to, že podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona se odstranění nepovolené stavby nenařídí, pokud stavebník nebo její vlastník, prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Stavební úřad konstatoval, že pokud stavebník nepožádá o dodatečné povolení stavby, nepředloží podklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a neprokáže, že stavba splňuje požadavky uvedené v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, nařídí stavební úřad její odstranění.

Žádostí podanou dne 7.1.2009 žalobce a V.M. požádali stavební úřad o dodatečné povolení stavby. V žádosti uvedli jako označení a účel nepovolené stavby „objekt pro chov domácího zvířectva.“ Dle žádosti činí zastavěná plocha 14,4 m². Výška stavby je 3,2 m. Jedná se o dřevostavbu se samostatně stojícími stěnami s palubkovým obkladem. Objekt stojí v k.ú. Černošice na stavebním pozemku o výměře 543 m². Orientační náklady na provedení stavby činí 80.000,- Kč. K žádosti o dodatečné povolení stavby byla připojena projektová dokumentace stavby zpracovaná projektantem A.Č.

Do protokolu o ústním jednání, který stavební úřad sepsal s Ing. A. Č. dne 26.1.2009, jmenovaný uvedl, že po prostudování projektové dokumentace k dodatečnému povolení předmětné stavby zjistil, že dokumentace byla dodatečně pozměněna. Byly v ní přepsány údaje o zastavěných a zpevněných plochách s vyčíslením k výměře pozemku na str. 2 průvodní a technické zprávy, na str. 1 byl dopsán zahradní domek, namísto základů byly dopsány patky o š. 30/30. Dále zjistil, že byl pozměněn situační výkres s umístěním stavby, v němž jsou zakresleny zastavěné plochy pozemku stavebníků. Rozsah zpevněných ploch je zcela odlišný od předaného situačního výkresu. O zakreslení jednotlivých zpevněných ploch Ing. Č. nikdo nepožádal, a tudíž ani takový výkres nevyhotovil. Ing. A. Č. stavebnímu úřadu předložil k nahlédnutí originální vyhotovení projektové dokumentace předmětné stavby, kterou vyhotovil a ověřil.

Při ústním jednání konaném dne 27.1.2009 spojeném s místním ohledáním bylo stavebním úřadem zjištěno, že rozsah zpevněných ploch a tím pádem celkové zastavěnosti pozemku stavebníků je zcela odlišný od stavu uváděného v předložené projektové dokumentaci. Zpevněné plochy byly orientačně změřeny. Žalobce do protokolu uvedl, že protože se o zastavěnosti bavili, pochopil, že to bude dobré zakreslit jinak, než bylo zkolaudováno, aby to procento zastavěnosti pozemku splnilo. Dále uvedl, že současný rozsah zámkové dlažby koresponduje s rozsahem v době kolaudace rodinného domu. Překročení procenta zastavěnosti nebylo v době kolaudace zpochybněno.

Rozhodnutím ze dne 2.2.2009, č.j.: MEUC-005262/2009 stavební úřad podle § 129 odst. 2 stavebního zákona zamítl žádost žalobce a paní V.M. o dodatečné povolení stavby nazývané v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby jako stavba pro chov domácího zvířectva o zastavěné ploše 14,4 m² na pozemku č. parc. 2906/1 v k.ú. Černošice ve městě Černošice. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že hlavním důvodem, proč se podrobněji zabývá celkovou zastavěností pozemku, je skutečnost, že stavbu provedenou bez veřejnoprávního titulu, t.j. bez územního souhlasu či územního rozhodnutí, lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 8/2003, kde jsou stanovena regulativa prostorového uspořádání území, je základní regulací pro oblasti s čistým bydlením, v níž se nachází projednávaný záměr, zastavěnost. Ta podle citovaného právního předpisu může u hlavní stavby činit maximálně 20 % plochy pozemku. Celková zastavěná plocha včetně bazénu, zpevněných ploch, zahradních domků, teras apod. je stanovena maximálně 30 % z plochy pozemku. V žalobcově případě činí plocha zastavěná rodinným domem 96 m², což je 17,68 % plochy pozemku. Celková plocha, kterou zaujímají zpevněné plochy na pozemku s projednávaným záměrem, činí dle orientačního zaměření cca 126 m², což je cca 23,20 % (bez stavby, která je předmětem řízení). Současná celková zastavěnost pozemku stavebníků bez projednávané stavby je tedy cca 43,46 %, což je o více než 13 % více, než připouští regulativa funkčního a prostorového uspořádání území uvedená v příloze č. 2 vyhlášky č. 8/2003. V případě, že by stavební úřad souhlasil s dodatečným povolením projednávané stavby, zastavěná plocha pozemku stavebníků by se opět navýšila.

Stavební úřad je toho názoru, že není možné připustit takto rapidní nárůst zastavěnosti pozemku vůči zeleni postupným nelegálním zastavováním pozemku stavbami či zpevněnými plochami. Oblast čistě obytná je v celém katastrálním území koncipována tak, aby v ní

vznikaly solitérní rodinné domy se zahradami. Cíli a úkoly územního plánování není povolovat neúměrné navyšování zastavěnosti území nad přípustnou míru, ale naopak je zapotřebí zachovat v co největší míře rekreační funkci daného území, ke které mají sloužit právě plochy zeleně výrazně převyšující nad plochami zastavěnými, ať již stavbami či zpevněnými plochami. I z tohoto důvodu je poměr zastavěných ploch stanoven na 30 % ku plochám zeleně, které mají činit 70 % z plochy pozemku. Stavební úřad uvedl, že nemohl akceptovat jakékoliv argumenty, které by směřovaly proti ne příliš velké zastavěnosti projednávanou nelegální stavbou, neboť opačný postoj by byl precedentní pro ostatní skutkově shodné případy. Navozoval by tak podmínky vedoucí k porušování zákona, kdy by stavebníci obcházelí zákon tím, že by postupně svůj pozemek zastavovali stavbami o nevelké zastavěné ploše a v řízení podle § 129 stavebního zákona by pak své argumenty opírali o to, že se nejedná o příliš velkou stavbu a že se její realizací zastavěná plocha o tolik nenavýší. Ve svém souhrnu by však došlo k neúměrnému zastavění pozemku nad rámec povolený platným územním plánem a zcela v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a ostatními právními předpisy. V konkrétním případě je zastavěnost pozemku s projednávaným záměrem zcela nestandardní a neopodstatněná i vzhledem k výměře celého pozemku.

Stavební úřad označil za irelevantní argumentaci žalobce, že považoval za dobré záměr zakreslit jinak, než bylo zkolaudováno. Uvedl, že rozsah zpevněných ploch nebyl při kolaudačním řízení změřen a nebyl ani jinak zdokumentován a uváděn v listinách stavebního úřadu. Dodal, že se bude otázkou zpevněných ploch zabývat v jiném správním řízení. Polemiku žalobce o tom, od kdy se zpevněné plochy na pozemku nacházejí, označil za nadbytečnou s tím, že tato nemá žádný vliv na probíhající řízení.

Stavební úřad dále uvedl, že v případě, že stavebník provede stavbu bez patření či rozhodnutí stavebního úřadu, je na něm, pokud žádá o dodatečné povolení stavby, aby prokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Tuto důkazní povinnost nemá v řízení podle § 129 stavebního zákona stavební úřad, ale stavebník nelegální stavby. Žalobce však stavebnímu úřadu spolu se žádostí o dodatečné povolení stavby doložil nepravdivé, dodatečné pozměněné listiny, které navíc neodpovídají faktickému stavu. Skutečná zastavěnost zjištěná při místním ohledání stavby je odlišná od předkládaných pozměněných listin a je velmi podobná listinám originálním, doloženým projektantem stavby. Stavební úřad konstatoval, že v oznámení o zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby byl žalobce řádně poučen o tom, že pokud nepožádá o dodatečné povolení, nepředloží podklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení a neprokáže, že stavba splňuje požadavky uvedené v § 129 odst. 2 stavebního zákona v zákonným způsobem určené lhůtě, nařídí stavební úřad její odstranění. Žalobce byl zvláště poučen o tom, že stavba, o jejíž dodatečné povolení případně požádá, musí být v souladu s územním plánem města Černošice i vyhláškou č. 8/2003. Žalobce, ač byl řádně poučen o správném postupu při dodatečném povolování staveb, nicméně podmínky stanovené zákonem pro dodatečné povolení stavby nesplnil. Neprokázal, že nepovolená stavba je v souladu s veřejným zájmem, cíli a úkoly územního plánování a územně plánovací dokumentací, k řízení doložil pozměněné listiny a nesplnil podmínky dané ustanovením § 129 stavebního zákona.

Proti rozhodnutí, kterým stavební úřad zamítl jejich žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, podali žalobce a paní V.M. odvolání, ve kterém argumentovali obdobně

jako v následně podané žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím jejich odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul, že stavební úřad dne 26.11.2008 zjistil, že se na pozemku parc. č. 2906/1 v k. ú. Černošice nachází nepovolená stavba, vyzval vlastníky stavby k okamžitému zastavení všech nepovolených stavebních prací a bezodkladně poté zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby. Když vlastníci stavby dne 7.1.2009 požádali o dodatečné povolení stavby nazývané v projektové dokumentaci jako stavba pro chov domácího zvířectva, stavební úřad usnesením ze dne 8.1.2009 řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby přerušil a zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. Spolu se žádostí o dodatečné povolení stavby žadatelé předložili projektovou dokumentaci zpracovanou autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby Ing. A.Č., která, jak později stavební úřad prokázal, byla žadateli dodatečně upravena. Byla v ní změněna výměra zpevněných ploch tak, aby procento zastavění vyhovovalo stanoveným regulativům prostorového uspořádání území. Stavební úřad následně provedl orientační zaměření zpevněných ploch a zjistil, že celková zastavěnost pozemku bez projednávané stavby činí 43,46 %, což je o více než 13 % více, než připouští příslušný regulativ uspořádání území. Dodatečným povolením stavby pro chov domácího zvířectva by se zastavěnost pozemku ještě více zvýšila (na 43,54 %). Na základě tohoto zjištění stavební úřad dospěl k závěru, že není možné připustit postupným nelegálním zastavováním pozemku stavbami či zpevněnými plochami tento rapidní nárůst zastavěnosti pozemku vůči zeleni, jejíž ochrana je hlavním cílem a úkolem územního plánování v oblastech čistého bydlení.

K námitce odvolatelů, že se v projednávaném případě jedná o stavbu, kterou lze podle § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povolit, žalovaný uvedl, že odvolatelé zcela opomíjí pokračování tohoto ustanovení, tj. že stavbu lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo vlastník stavby mj. prokáže, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. Žalovaný se ztotožnil se stavebním úřadem v tom, že majitel stavby v řízení neprokázal, resp. vůbec se ve své žádosti nezabýval tím, zda dodatečné povolení stavby pro chov domácího zvířectva na pozemku parc. č. 2906/1 v k. ú. Černošice je v souladu s veřejným zájmem, cíli a úkoly územního plánování a s územně plánovací dokumentací, což je základní podmínka pro dodatečné povolení stavby dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. K řízení navíc doložil pozměněné listiny, kterými chtěl rozhodování stavebního úřadu ovlivnit.

Žalovaný stavebnímu úřadu vytkl, že se v provedeném řízení nezabýval také otázkou regulativů funkčního využití území, konkrétně nepřipustným využitím území. Poukázal na to, že v příloze č. 1 vyhlášky č. 8/2003 je zakotven požadavek nepovolovat v oblastech s čistým bydlením všechny druhy činností, které svými negativními vlivy přímo nebo nepřímo narušují pohodu bydlení a životního prostředí, chovatelství a pěstitelství v rámci drobných staveb, což je podle žalovaného další argument, pro který tuto stavbu nelze dodatečně povolit.

K námitce odvolatelů, že stavební úřad nesprávně posoudil skutkový stav věci, tj. nezohlednil regulativ minimální velikosti stavebního pozemku 800 m² a možnost připustit při menší ploše pozemku vyšší procento zastavěnosti, žalovaný uvedl, že se stavební úřad touto otázkou zabýval, ale když zjistil, že zpevněnými plochami je zastavěno 23,2 % namísto povolených 10 %, dospěl k závěru, že další navýšení zastavěnosti pozemku vedlejšími stavbami možné není.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle článku 1 odst. 2 vyhlášky č. 8/2003 vyhláška stanoví závazné regulativy funkčního využití a prostorového uspořádání území města Černošic, vymezuje plochy veřejně prospěšných staveb, pro které lze pozemky, stavby a úprava k nim vyvlastnit nebo vlastnická práva k pozemkům a stavbám omezit a vymezuje územní systém ekologické stability.

Podle článku 3 odst. 2 vyhlášky č. 8/2003 v území řešeném územním plánem je možno umísťovat stavby a zařízení, povolovat je, povolovat jejich změny a změny jejich užívání a rozhodovat o změně využití území jen v souladu se schválenými regulativy funkčního využití a regulativy prostorového uspořádání území obsaženými v přílohách č. 1 a 2 této vyhlášky. Totéž platí o povolování terénních úprav, prací a zařízení.

Podle písm. a) bodu 1.3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 8/2003, upravujícího regulativy pro plochy, je v oblastech s čistým bydlením následující nepřípustné využití:

- výstavba výrobních, skladových a dopravních zařízení
- všechny druhy činností, které svými negativními vlivy přímo nebo nepřímo narušují pohodu bydlení a životního prostředí, chovatelství a pěstitelství v rámci drobných staveb
- výstavba staveb pro individuální rekreaci.

Podle písm.a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 8/2003 zásady pro umísťování nových staveb pro bydlení v oblastech čistého bydlení a oblastech všeobecně obytných pro lokality Z4-2, Z4-3, Z4-5, Z4-6, Z4-10, Z4-11 a Z4-13 se urbanistická koncepce využití ploch (velikost pozemků, míra zastavěnosti, výškové uspořádání a časový horizont) řídí přílohou č. 7 této vyhlášky

- rodinné domy musí být svou výškou (max. 9,5, záleží na umístění v terénu), počtem podlaží a procentem zastavěné plochy přizpůsobené charakteru daného území v obci
- základní regulace pro oblasti s čistým bydlením je zastavěnost:

hlavní stavba max. 20 % plochy pozemku

celková zastavěná plocha včetně bazénu, zpevněných ploch, zahradních domků, teras je max. 30 %

- minimální velikost pozemků je 800 m²
- ve stávající zástavbě lze připustit menší plochu pozemku a současně vyšší % zastavěnosti. Nutno vždy posuzovat dle konkrétního případu.

Soud o věci uvážil takto:

Námítka, podle které je předmětná stavba stavbou vymezenou v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, takže stavební úřad pochybil, když žádost o dodatečné povolení této stavby zamítl, není opodstatněná. Stavební úřad, a stejně tak i žalovaný dle náhledu soudu při rozhodování v dané věci postupovali zcela v souladu se stavebním zákonem a obecně závaznou vyhláškou města Černošice č. 8/2003, neboť žalobce (spolu s V.M.) neunesli důkazní břemeno ohledně prokázání splnění podmínek, jimiž ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona podmiňuje dodatečné povolení stavby.

V oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby ze dne 26.11.2008 byli žalobce a V.M. upozorněni na to, za jakých podmínek stavební úřad odstranění předmětné stavby nenařídí. Stavební úřad zároveň žalobci a V.M. sdělil, z jakých relevantních ustanovení stavebního zákona požadavky stavebního úřadu vyplývají. Poukázal předně na ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, ze kterého vyplývá možnost stavebníka nebo vlastníka stavby požádat v rámci již zahájeného řízení o odstranění stavby o její dodatečné stavební povolení a v němž je rovněž uvedeno, jaké podklady je stavebník nebo vlastník stavby povinen k žádosti o dodatečné povolení stavby předložit. Uvedené ustanovení obsahuje odkaz na § 129 odst. 2 stavebního zákona, v němž je stanoveno, za jakých podmínek lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) na základě podané žádosti dodatečně povolit. Podmínkou pro dodatečné povolení stavby je prokázání toho, že daná stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a konečně není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Prokázání těchto skutečností je podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *povinností stavebníka nebo vlastníka stavby*.

V souzené věci nelze než přisvědčit závěru stavebního úřadu, že žalobce (spolu s V.M.) neprokázali podmínek pro dodatečné povolení předmětné stavby zakotvených v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že majitelé stavby neprokázali, resp. vůbec se ve své žádosti nezabývali tím, zda stavba pro chov domácích zvířectva na pozemku parc. č. 2906/1 v k. ú. Černošice je v souladu s veřejným zájmem, cíli a úkoly územního plánování a s územně plánovací dokumentací, což je základní podmínkou pro její dodatečné povolení stavby plynoucí z § 129 odst. 2 stavebního zákona. Je skutečností, že jediným dokladem, který žalobce spolu s V.M. stavebnímu úřadu v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby předložili a kterým dokládali splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona, byla vlastní žádost a k ní připojená projektová dokumentace stavby, obsahující oproti originální verzi dokumentace zpracované Ing. A.Č. evidentně zfalšované údaje o zastavěnosti pozemku, na kterém se předmětná stavba nachází. Z těchto listin soulad předmětné stavby se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, rozhodně nevyplyvá.

K námitce žalobce, že mu není zřejmé, podle jakého ustanovení stavebního zákona by měl prokazovat soulad *s cíli a úkoly* územního plánování, soud uvádí, že tento požadavek vyplývá z ust. § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Dle tohoto ustanovení lze stavbu realizovanou bez potřebného povolení dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník mj. prokáže, že není umístěna v rozporu *se záměry* územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že majitel stavby v provedeném řízení neprokázal, že stavba pro chov domácího zvířectva je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s územně plánovací dokumentací, toliko jinými slovy opsal zákonný požadavek vyjádřený v ust. § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, aniž by překročil rámec a smysl uvedeného ustanovení.

Námitka, ve které žalobce vytýká žalovanému a potažmo též stavebnímu úřadu, že měl konkrétně určit, v čem spatřuje nedodržení § 129 odst. 2 stavebního zákona a vyzvat žalobce, aby prokázal, že tomu tak není, není důvodná. Z ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona jednoznačně plyne, že povinnost prokázat soulad stavby, o jejíž dodatečné povolení je žádáno, s požadavky uvedenými v tomto ustanovení, spočívá výlučně na stavebníkovi nebo vlastníku stavby. Z dikce předmětného zákonného ustanovení je rovněž zřejmé, jaké skutečnosti musí v řízení o dodatečném povolení stavby žadatel prokázat, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Stavebníka nebo vlastníka stavby tíží důkazní břemeno ohledně prokázání *všech podmínek* uvedených v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, přičemž z uvedeného ustanovení nelze nikterak dovodit, že by stavební úřad byl povinen sdělovat žadateli, v čem nedodržení ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona spatřuje, a vyzývat jej k prokázání opaku. Z výše uvedeného vyplývá, že bylo na žalobci, aby v řízení tvrdil a relevantními důkazy prokázal, že předmětná stavba splňuje všechny podmínky vyžadované zákonem pro její dodatečné povolení. Jak již bylo soudem konstatováno shora, v oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 26.11.2008 stavební úřad řádně poučil žalobce o povinnosti prokázat splnění podmínek stanovených v ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona a též o případném následku nesplnění této povinnosti.

Žalobce zákon ani stavební úřad rozhodně nenutil k prokazování negativních skutečností. Požadavkům plynoucím z ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona by žalobce dostál, pokud by v řízení prokázal, že předmětná stavba je umístěna v souladu (tj. nikoliv v rozporu) se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a že je v souladu (tj. nikoliv v rozporu) s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Důkazní povinnost v tomto směru nicméně žalobce neunesl, a proto jeho žádosti nemohlo být vyhověno.

V projednávané věci by k prokázání skutečnosti, že předmětná stavba není v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, plně postačovalo, aby žalobcem předložená projektová dokumentace odpovídala skutečnosti a aby z ní vyplývalo splnění požadavků stanovených závaznými regulativy funkčního využití a prostorového uspořádání území dle vyhlášky č. 8/2003. Předmětná stavba však tyto požadavky těchto regulativů nesplňuje.

Dle přílohy 2 písm. a) druhá odrážka vyhlášky č. 8/2003 je základní regulací pro oblasti s čistým bydlením zastavěnost. Celková zastavěná plocha pozemku včetně bazénu, zpevněných ploch, zahradních domků, teras může činit max. 30 %. Žalobce k žádosti o dodatečné povolení stavby předložil projektovou dokumentaci, ze které splnění této podmínky vyplývalo (celková zastavěná plocha včetně komunikací a zámkové dlažby činila 162 m², tj. 29,8% plochy pozemku). V průběhu řízení však bylo stavebním úřadem zjištěno,

že žalobcem předložená projektová dokumentace byla dodatečně pozměněna, a to právě v údajích o zastavěných a zpevněných plochách s vyčíslením k výměře pozemku (viz protokol o ústním jednání s Ing. Č. ze dne 26.1.2009). Dle následného zjištění stavebního úřadu a rovněž dle originálu projektové dokumentace vypracované Ing. Č. celková zastavěná plocha včetně komunikací a zámkové dlažby činí cca 43,5 % plochy pozemku, což je o 13,5 % více, než stanoví příloha č. 2 vyhlášky č. 8/2003. Stavba pro chov domácího zvířectva, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádal, tedy nesplňuje podmínku celkové zastavěnosti plochy, a není tak v souladu s územně plánovací dokumentací, jak požaduje ust. § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Již toto zjištění samo o sobě opravňovalo stavební úřad k zamítnutí žalobcovy žádosti o dodatečné povolení této stavby.

K žalobní argumentaci poukazující na možnost vyššího procenta zastavěnosti u pozemků menších než 800 m² ve stávající zástavbě soud uvádí, že podle písm. a) čtvrté odrážky přílohy č. 2 vyhlášky č. 8/2003 lze skutečně ve stávající zástavbě připustit menší plochu pozemku a současně vyšší % zastavěnosti. Dle druhé věty uvedeného ustanovení je však nutno tuto možnost vždy posuzovat dle konkrétního případu. Právě to stavební úřad učinil, když v rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti dovodil, že není možné připustit další navýšení celkového procenta zastavěnosti pozemku povolením předmětné stavby.

Plocha žalobcova pozemku činí 543 m², a je tedy menší, než je minimální velikost pozemku stanovená přílohou č. 2 vyhlášky č. 8/2003, která činí 800 m². Podle zjištění stavebního úřadu, opřené mj. o originální projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. Č., již stávající celkové procento zastavěnosti žalobcova pozemku (bez zohlednění předmětné stavby pro chov domácího zvířectva) výrazně překračuje vyhláškou č. 8/2003 stanovenou maximální přípustnou míru zastavěnosti. Povolením předmětné stavby by se tedy celkové procento zastavěnosti pozemku dále zvýšilo. V tomto případě je ve smyslu druhé věty písm. a) čtvrté odrážky přílohy č. 2 vyhlášky č. 8/2003 výlučně na úvaze stavebního úřadu, zda další navýšení míry zastavěnosti pozemku se zřetelem k okolnostem konkrétního případu akceptuje či nikoliv.

Stavební úřad na další navýšení míry zastavěnosti žalobcova pozemku nepřistoupil. Při svém rozhodování vyšel z toho, že oblast čistě obytná je v celém katastrálním území koncipována tak, aby v ní vznikaly solitérní rodinné domy se zahradami. Stavební úřad dovodil, že cíli a úkoly územního plánování není povolovat neúměrné navyšování zastavěnosti území nad přípustnou míru, ale naopak zachovat v co největší míře rekreační funkci daného území, ke které mají sloužit právě plochy zeleně výrazně převyšující nad plochami zastavěnými, ať již stavbami či zpevněnými plochami. Rovněž správně konstatoval, že nelze akceptovat, aby stavebníci obcházel zákon tím, že by postupně svůj pozemek zastavovali stavbami o nevelké zastavěné ploše a v řízení podle § 129 stavebního zákona pak své argumenty opírali o to, že se nejedná o příliš velkou stavbu a že se její realizací zastavěná plocha o tolik nenavýší. Stavební úřad vzal při svém rozhodování též v potaz možný precedenční charakter rozhodnutí, kterým by předmětnou stavbu dodatečně povolil. Lze shrnout, že stavební úřad v souladu s požadavkem plynoucím z vyhlášky č. 8/2003 posoudil možnost akceptace vyššího procenta zastavěnosti u žalobcova pozemku, přičemž dospěl k závěru, že další navýšení míry zastavěnosti pozemku nelze z výše popsanych důvodů akceptovat. Tomuto řádně odůvodněnému závěru stavebního úřadu, se kterým se v napadeném rozhodnutí ztotožnil též žalovaný, soud plně přisvědčuje.

K žalobní argumentaci, v níž žalobce matematickým výpočtem stanovil „objektivní hranici zastavěnosti pozemku ve zvláštních případech“ na 240 m², popř. procentní výměrou

44,2 %, soud uvádí, že tato argumentace je pouze účelovou konstrukcí nemající oporu v žádném z ustanovení přílohy č. 2 vyhlášky č. 8/2003. Podle zmíněné vyhlášky je možnost vyššího procenta zastavěnosti u menších pozemků ve stávající zástavbě nutno *vždy posuzovat podle konkrétního případu*, tedy ad hoc. Nelze tedy stanovit objektivní hranici zastavěnosti, kterou by bylo možné paušálně aplikovat na všechny případy, aniž by bylo přihlédnuto k odlišnostem konkrétního případu. Vždy je třeba brát v úvahu, že smyslem a účelem regulativu prostorového uspořádání území spočívajícího v maximálně přípustné celkové zastavěnosti plochy pozemku je zachování rekreační funkce pozemku nacházejícího se v oblasti čistého bydlení, kterou mají a mohou plnit především plochy zeleně, nikoliv zastavěné plochy. Nikoliv závěry správních orgánů obou stupňů, ale žalobcem uváděný matematický výpočet hodnoty „objektivní hranice zastavěnosti pozemku ve zvláštních případech“, jenž je založen toliko na přímé úměře, považuje soud za nelogickou a mechanickou aplikaci právních norem, nezohledňující úmysl sledovaný samosprávnými orgány obce při vydání vyhlášky č. 8/2003.

Změna odtokových poměrů na žalobcově pozemku nebyla důvodem, pro který stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby zamítl, a tato skutečnost proto nemá žádný význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Irelevantní je též žalobcův poukaz na kolaudační rozhodnutí ze dne 7.4.2008 týkající se hlavní stavby na pozemku, neboť z existence tohoto kolaudačního rozhodnutí nelze dovozovat žádné závěry v tom směru, zda žalobce ohledně předmětné stavby prokázal splnění podmínek, jimiž § 129 odst. 2 stavebního zákona podmiňuje možnost jejího dodatečného povolení. Zmíněné kolaudační rozhodnutí už z povahy věci nemůže žalobce opravňovat k dalšímu navyšování míry zastavěnosti pozemku nad přípustnou míru jinými v budoucnu realizovanými stavbami.

Nedůvodnou shledal soud též námitku, v níž žalobce vytýká žalovanému, že se nijak nevypořádal s jeho argumentací a jako celek jí posoudil jako nedůvodnou. K této námitce soud předně podotýká, že žalobce nespecifikoval, s jakou jeho konkrétní argumentací se žalovaný nevypořádal. V obecné rovině, tak jak byla uvedena námitka vznesena, proto může soud toliko konstatovat, že vytýkané pochybení na straně žalovaného neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, přičemž uvedl, na základě jakých skutečností a důkazů tyto námitky nepovažuje za oprávněné. Žalovanému nelze vytýkat, pokud v plné šíři neopakoval konkrétní závěry prvostupňového stavebního úřadu, s nimiž se zcela ztotožnil. Zde je třeba poznamenat, že napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím stavebního úřadu, které jím bylo potvrzeno. Z napadeného rozhodnutí pak lze seznat hlavní důvod zamítnutí žalobcovy žádosti, jímž je neprokázání splnění podmínek zakotvených v § 129 odst. 2 stavebního zákona žadateli (odvolateli), jakož i to, že žalovaný neakceptoval žalobcovu účelovou konstrukci matematického výpočtu „objektivní hranice zastavěnosti pozemku ve zvláštních případech“ s poukazem na závěr stavebního úřadu, že další navýšení zastavěnosti pozemku již v tomto konkrétním případě není možné připustit.

V průběhu odvolacího řízení bylo žalovaným zjištěno, že předmětná stavba nesplňuje ani podmínku stanovenou regulativem funkčního využití podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 8/2003. Vzhledem k tomu, že dle žádosti o dodatečné povolení stavby a projektové dokumentace se v posuzované věci jedná o *stavbu pro chov domácího zvířectva* v hodnotě cca 80.000,- Kč a s půdorysem 14,4 m², lze důvodně usuzovat na to, že se jedná o drobnou stavbu určenou pro chovatelství. Realizace takové stavby nicméně představuje nepřípustné využití pozemku ve smyslu písm. a) bodu 1.3 druhé odrážky přílohy č. 1 vyhlášky č. 8/2003. Nutno zdůraznit, že žalobce *v průběhu řízení před stavebním úřadem ničím neprokázal, že*

předmětná stavba je v souladu s regulativem funkčního využití území obsaženým v citovaném ustanovení vyhlášky č. 8/2003. Žalobní tvrzení, podle něhož název předmětné stavby neodůvodňuje závěr, že žalobce bude v této stavbě provozovat chovatelství, pokládá soud za úsměvný, neboť k čemu jinému než k chovatelství by *stavba pro chov domácího zvířectva měla sloužit*. Tvrzení žalobce, že v této stavbě hodlá chovat psa, považuje soud vzhledem k tvaru, rozměrům a hodnotě stavby za krajně nevěrohodné, nehledě k tomu, že soulad skutečného účelu stavby s regulativy funkčního využití území obsaženými ve vyhlášce č. 8/2003 měl žalobce prokázat v řízení před stavebním úřadem, což však neučinil.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.